

Bu nedir, hiçbir yerde görülmeyen bir sakinlik mi? Bu nedir, meydana gelmediğimiz bir hayat mı. Nedir, hiçbir yerden alınmayan bir yetişkinlik mi?

Hayli zaman oldu, kafam kırık, neden burada bana bir akıl vermiyorsun tane tane? Hiç mi anlamadın benim ne yapmak istediğimi? Zorunlu haller dışında hayallerimden dışarı çıkmadığımı?

Beynimin yarısını kiraya verdim, çünkü masrafı çok ve girip başkası doldurursa, en azından aidat ödeyecek kadar bir kira verir diye düşündüm. Hayatın bizi bu hallere getirmesinden gocunmuyorum. Biz hayatın köleleriyiz.

Kadın iyi durumda değil, bunu farkedebiliyorsunuz. Yalnızlaşmış, ürkekleşmiş, acıdım biraz duruşuna. Bir yandan kuyruğu dik tutmaya çalışıyor, bir yandan da bu hale gelmesi komik. İnsanın en önemli bilgisinin *kendini bilmek* olduğu doğru, çünkü kendini bilmezsen girdiğin işler kendini kaybetmene yol açabilir.

Ben bir savaşa girerken bunun ne kadar uzun sürerse, ne hale getireceğini aşağı yukarı tahmin etmeye çalışıyorum. Üç sene, beş sene sonra nasıl olacağım? Bunu halihazırdaki savaşa ilgili de düşündüm, eğer *idare edemem* gibi bir fikre ulaşıyaydım, egomu bir kenara bırakır, diz çöker yalvarırdım çünkü neye dayanıp, neye dayanamayacağımı biliyorum.

Ancak kadının böyle bir bilgisi olduğundan emin olamıyorum. İşlerin beklemediği gibi gittiği belli, içinde bulunduğu durumdan çıkış için yardım beklediği de belli ancak o yardım bir türlü gelmiyor. Ben bugünkü durumu daha on yıl devam ettiririm ama onun böyle hesapları yaptığını sanmıyorum. Öyle olunca da, zavallı, bir yerde ip kopacak ama umarım tesbih taneleri fazla dağılmaz diye bekliyorsunuz.

Dünya bize daha neler öğretecek?